

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **M. Z.**, nar. X, státní příslušnost Ukrajina, bytem Z., K. n. L., zastoupen Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL. M., advokátem se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2 proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra (odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2016, č. j. OAM-509/ZA-ZA11-ZA15-2016, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného 15. 8. 2016, č. j. OAM-509/ZA-ZA11-ZA15-2016, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Filipu Schmidtovi, LL. M., advokátovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů po právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 15. 8. 2016, č. j. OAM-509/ZA-ZA11-ZA15-2016, žalovaný podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany s tím, že žádost žalobce o

udělení mezinárodní ochrany shledal jako nepřipustnou podle ustanovení § 10a písm. b) zákona o azylu, jelikož státem příslušným pro posouzení žádosti žalobce je Maďarská republika.

Usnesením ze dne 6. 10. 2016, č. j. 46 Az 13/2016 – 14, krajský soud odmítl žalobu pro opožděnost. Toto usnesení bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 Azs 287/2016-37.

Usnesením ze dne 26. 4. 2017, č. j. 46 Az 13/2016-27, přiznal zdejší soud žalobě odkladný účinek.

Žalobce namítl, že vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný porušil ustanovení čl. 3 odst. 2 Nařízení č. 604/2013 (dále jen „Dublinské nařízení“), neboť v Maďarsku dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení a odkázal na rozsudek NSS ze dne 12. 9. 2016, sp. zn. 5 Azs 195/2016 a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nejsou splněny podmínky pro věcné projednání žaloby, jelikož žaloba neobsahuje žádný žalobní bod.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 1. 6. 2016. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že z vlasti vycestoval v prosinci roku 2015 přes Maďarsko do ČR osobním vozem.

Ze žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný předně zabýval tím, zda vůbec je ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen Nařízení) dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce. Podle čl. 7 uvedeného Nařízení přistoupil žalovaný k hodnocení kritérií obsažených v čl. 8 až čl. 15 a uzavřel, že žalobce byl dne 1. 6. 2016, kdy podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, držitelem krátkodobého schengenského víza č. 001428120 vydaného Maďarskem dne 3. 12. 2015, s 90 dny pobytu a platností ode dne 8. 12. 2015 do dne 7. 12. 2016, jehož platnost skončila před méně než šesti měsíci.

K otázce možnosti přemístění žalobce do Maďarska uvedl, že Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska, jak to učinil například zcela jednoznačně v případě Řecka. Na úrovni EU nebylo vydáno rozhodnutí či doporučení poukazující na systematické nedostatky azylového řízení v Maďarsku. Dále uvedl, že si je vědom, že Maďarsko v uplynulých dvanácti měsících čelilo velkému náporu žadatelů o mezinárodní ochranu, na které nebylo a nemohlo být v tak krátké době připraveno. Příliv žadatelů o mezinárodní ochranu tzn. „balkánskou trasou“ však v současné době zřetelně

poklesl. Maďarsko zavedlo limity pro denní vstup na území tak, aby zpracovávání žádosti administrativně zvládalo. Nevládní organizace Maďarsku vyčítají, že během krátké doby v loňském roce vyřídilo desítky tisíc žádostí. Toto nemohlo být učiněno podle nevládních organizací, aniž by se správní orgány Maďarska žádostmi řádně zabývaly. Statistiky však neuvádí, kolik z daných žadatelů o mezinárodní ochranu na území Maďarska setrvalo. Číslo Eurostatu počítají žádosti z jednotlivých zemí a ne počet žadatelů v rámci EU. Vzhledem ke skutečnosti, že v loňském roce bylo zaregistrováno jen devět žalob proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany (viz zpráva UNHCR Observation on restrictive legal measures and subsequent practice implemented between July 2015 and March 2016), je zřejmé, že Maďarsko sloužilo pouze jako tranzitní zem za účelem dostat se do ekonomicky vyspělejších zemí jako je například Spolková republika Německo.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu k okamžiku rozhodování soudu (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU členské státy pro dosažení souladu s odstavcem 1 zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně.

Podle čl. 3 odst. 2 Nařízení pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto Nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

Podle ustanovení čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU má soud o žalobě proti rozhodnutí, jako oprávněném prostředku u soudu prvního stupně, rozhodovat dle stavu ke dni rozhodnutí soudu. Přímý účinek tohoto ustanovení byl dovozen též Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 – 32.

V posuzované věci směřuje námitka žalobce proti názoru žalovaného, že jeho předání do Maďarské republiky nebrání systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Podle čl. 3 odst. 2 věty druhé Nařízení přemístění žadatele do primárně příslušného členského státu brání existence závažných důvodů domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. K přezkoumání názoru žalovaného je proto třeba posoudit jednak existenci nedostatků v azylovém řízení, a také hrozbu nelidského či ponižujícího zacházení s žadateli o udělení mezinárodní ochrany.

K otázce přípustnosti tzv. „dublinkých transferů“ do Maďarska se zabýval NSS v rozsudku ze dne 12. 9. 2016, sp. zn. 5 Azs 195/2016, ve kterém konstatoval existenci systémových nedostatků maďarského azylového systému a vyslovil nepřipustnost transferů do této země, především s ohledem na reálné riziko, že žádosti o mezinárodní ochranu nebudou v Maďarsku věcně posouzeny a že nebude zajištěna reálná možnost soudního přezkumu negativních rozhodnutí. K tomuto závěru dospěl vedle NSS opakovaně i zdejší soud (např. rozsudky ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74 a č. j. 49 Az 110/2015-79 nebo ze dne 5. 8. 2016, č. j. 46 Az 9/2016-35) a jelikož nebylo zjištěno (a žalovaný to ve svém vyjádření k žalobě ani netvrdí), že by se situace v Maďarsku v rozhodných otázkách v mezidobí změnila, nemá zdejší soud důvod se od těchto rozsudků odchýlit.

Soud rozhodl ve věci podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, protože účastníci nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým postupem soudu.

Ze shora uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a vrátil věci žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude na žalovaném, aby zejména zohlednil stav řízení o žádostech o udělení mezinárodní ochrany v Maďarské republice, a aby zvážil aplikaci čl. 3 odst. 2 věty třetí Nařízení č. 604/2013.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, náklady řízení nevznikly.

Odměnu advokáta ustanoveného Nejvyšším správním soudem přiznal soud ve výši 8.228,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6.200,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání kasační stížnosti – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 1.428,- Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 30. května 2017

Olga Stránská, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Pavčina Švejdová